

Arrest

nr. 223 753 van 9 juli 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 29 januari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 24 januari 2018 treft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 29 januari 2018 treft de verwerende partij de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten,

naam : A.G.
voornaam : F.S.Q.
(...)
nationaliteit : Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 24 januari 2018 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

1.3. Op 26 februari 2018 dient verzoeker een beroep in bij de Raad tegen de in punt 1.1. vermelde beslissing.

1.4. Bij arrest nr. 211 638 van 26 oktober 2018 weigert ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoeker op:

“schending van de materiële motiveringsverplichting, van het Verdrag van Genève, van art. 1 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder de Vreemdelingenwet genoemd) en van art. 39/70 van de Vreemdelingenwet ; daarenboven is de bestreden beslissing gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“1. Iemand die in België een asielaanvraag indient, verblijft gedurende de volledige periode van het onderzoek van deze asielaanvraag wettig in België.

Verzoeker heeft op 11 september 2015 een asielaanvraag ingediend, en hij bevindt zich nog steeds in de asielpcedure. Er werd op 24 januari 2018 een afwijzingsbeslissing genomen door het CGVS, doch verzoeker heeft op 24 februari 2018 voor uw Raad beroep aangetekend tegen deze beslissing van het CGVS (zie stuk 1). Desalniettemin werd er hem een bevel gegeven om het land binnen de 30 dagen te verlaten. Verzoeker kan zich geenszins akkoord verklaren met dit bevel om het land binnen de 30 dagen te verlaten.

2. Overeenkomstig art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet kan een vreemdeling aan wie een bevel gegeven werd om het land te verlaten en die aan dit bevel geen gevolg gegeven heeft, met dwang naar de grens geleid worden en opgesloten worden.

Verzoeker kan niet inzien dat het mogelijk ware dat er op huidig ogenblik, m.a.w. in de loop van de asielprocedure, een toestand kan ontstaan waarin hij verplicht wordt het land te verlaten teneinde te vermijden tijdens de asielprocedure opgesloten te worden. Indien verzoeker opgesloten zou worden in de loop van zijn asielprocedure, ware dit een duidelijke schending én van de letter én van de geest van het Verdrag van Genève.

Er rest verzoeker dan ook geen andere mogelijkheid dan beroep aan te tekenen tegen het bevel om het land te verlaten.

3. Daarenboven kan er, overeenkomstig art. 74/11 Vreemdelingenwet, een inreisverbod opgelegd worden aan de vreemdeling die geen gevolg gegeven heeft aan een bevel om het land te verlaten.

Opnieuw kan verzoeker niet inzien hoe het mogelijk is dat hij, in de loop van zijn asielprocedure, het land zou moeten verlaten teneinde te vermijden dat er hem een inreisverbod wordt opgelegd.

4. De mogelijkheid bestaat dat de DVZ zal beweren dat het bevel om het land te verlaten niet zal uitgevoerd worden, doch dit is totaal irrelevant. Art. 27 § 1 en § 3 Vreemdelingenwet en art. 74/11 Vreemdelingenwet maken totaal geen onderscheid tussen 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de DVZ zal uitvoeren' en 'een bevel om het grondgebied te verlaten dat de DVZ niet zal uitvoeren'.

Teneinde te vermijden dat hij opgesloten wordt of dat er hem een inreisverbod opgelegd wordt, is verzoeker dan ook wel genoodzaakt beroep aan te tekenen tegen het wederrechtelijk gegeven bevel om het land te verlaten.

5. Verder kan er verwezen worden naar het Verdrag van Genève. In dit verdrag wordt het begrip 'politiek vluchteling' omschreven. Er werd aan de Verdragsluitende Staten overgelaten te bepalen op welke wijze de erkenning als politiek vluchteling zou gebeuren.

De Belgische asielwetgeving bepaalt dat het CGVS dienaangaande een beslissing neemt, en dat er tegen deze beslissing van het CGVS hoger beroep kan aangetekend worden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die dan in graad van beroep oordeelt met volle rechtsmacht. Indien er aan een asielzoeker tijdens deze asielprocedure - m.a.w. vóórdat er bij definitieve beslissing bepaald geworden is of deze asielzoeker al dan niet als politiek vluchteling erkend wordt - , een bevel zou gegeven worden om het land te verlaten, ware dit volledig in strijd met het Verdrag van Genève. Het feit dat de DVZ eventueel zou voorhouden dat het bevel om het land te verlaten niet zal uitgevoerd worden, verandert hieraan niets en is totaal irrelevant.

Het Verdrag van Genève heeft rechtstreekse werking in de Belgische rechtsorde en primeert dan ook op de nationale wetgeving. Dit houdt in dat het totaal onmogelijk is aan een asielzoeker een bevel te geven om het land te verlaten, vóóraleer er bij definitieve beslissing bepaald is geworden of er aan deze asielzoeker al dan niet politiek asiel verleend wordt. De nationale wetgeving die stelt dat er tijdens de asielprocedure wél een bevel kan gegeven worden om het land te verlaten, is in strijd met het Verdrag van Genève, en het Verdrag van Genève primeert op deze nationale wetgeving. De Belgische wetgeving kan dan ook op dit punt niet toegepast worden.

Het feit dat er eventueel aan toegevoegd wordt 'dat er weliswaar een bevel gegeven werd om het land te verlaten, maar dat dit bevel niet zal uitgevoerd worden', is - zoals supra gesteld - totaal irrelevant.

Zoals supra aangetoond, is er een schending van de materiële motiveringsverplichting, een schending van het Verdrag van Genève, een schending van art. 1 van de Vreemdelingenwet, en daarenboven is de bestreden beslissing gekenmerkt door een kennelijke onredelijkheid.

De bestreden beslissing dient dan ook geschorst en nietigverklaard te worden."

2.2. Het middel is onontvankelijk voor zover de schending wordt aangevoerd van het Verdrag van Genève. Er wordt immers niet uiteengezet welke bepaling van dit Verdrag werd geschonden door de bestreden beslissing. De aangevoerde schending van artikel 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt voorts niet nader toegelicht.

Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk.

2.3. Kernpunt van verzoekers betoog is dat hij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing nog in de asielprocedure zit en derhalve wettig in het Rijk verblijft. Verzoeker acht het dan ook onzinnig dat hem een bevel om het grondgebied te verlaten wordt verstrekt waaraan bovendien een inreisverbod kan worden gekoppeld als hij hieraan geen gevolg geeft.

2.4. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 19 juni 2018 bevestigd dat een derdelander, tenzij hij of zij is gerechtigd op een verblijf op een andere rechtsgrond, illegaal verblijf heeft in de zin van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, zodra zijn verzoek om internationale bescherming in eerste aanleg door de beslissingsautoriteit is afgewezen, en dit ongeacht het feit dat toestemming is verleend om in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen deze afwijzing te blijven (HvJ Grote Kamer 19 juni 2018, C-181/16, Gnandi, § 41; HvJ 5 juli 2018, C-269/18, PPU, § 47 (beschikking)). Het Hof heeft uitdrukkelijk gesteld dat voormelde richtlijn 2008/115, gelezen in samenhang met richtlijn 2005/85 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en in het licht van het beginsel van non-refoulement en het recht op een doeltreffende voorziening in rechte als neergelegd in artikel 18, artikel 19, lid 2 en artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat zij er niet aan in de weg staat dat ten aanzien van een onderdaan een terugkeerbesluit (wat de thans bestreden beslissing is) kan worden vastgesteld van zodra het verzoek om internationale bescherming werd afgewezen door de beslissingsautoriteit in eerste aanleg – in voorliggende zaak het Commissariaat-generaal – ten aanzien van een onderdaan van een derde land, zonder de uitkomst van het beroep in rechte tegen die afwijzing af te wachten, op voorwaarde dat de betrokken lidstaat waarborgt dat alle rechtsgevolgen van het terugkeerbesluit worden geschorst in afwachting van de uitkomst van dit beroep. Dergelijke waarborg lijkt artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet te bieden.

2.5. Verzoeker verwijst naar voormelde bepaling maar kan niet worden gevolgd in zijn stelling dat aangezien geen enkele maatregel tot verwijdering mag worden uitgevoerd tijdens de voor het indienen van het beroep tegen de in punt 1.1. bedoelde beslissing vastgestelde termijn, er geen bevel om het grondgebied te verlaten mag worden gegeven. Dit kan namelijk niet worden gelezen in deze bepaling.

2.6. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in zijn betoog dat hij in de loop van de asielprocedure het land moet verlaten of dat hij zou worden vastgehouden op grond van het bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt hij in het bezit gesteld van een bijlage 35 waardoor hij de toestemming heeft om in het land te verblijven in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel tegen de afwijzing van zijn asielaanvraag door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.7. De Raad wijst er verder op dat artikel 52/3, §1, eerste lid (oud) van de Vreemdelingenwet op grond waarvan de bestreden beslissing werd getroffen, voorziet dat indien het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zoals bedoeld in punt 1.1. wordt verworpen, de verwerende partij onverwijld moet overgaan tot een verlenging van het afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze termijn bedraagt tien dagen en is tweemaal voorwaardelijk verlengbaar.

2.8. Verzoeker kan gelet op het gestelde in de punten 2.6. en 2.7. dan ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat hij riskeert een inreisverbod opgelegd te krijgen indien hij tijdens de asielprocedure geen gevolg geeft aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.9. Voorts dient de Raad vast te stellen dat verzoekers betoog niet meer is dan een theoretisch betoog aangezien niet blijkt dat hij werd verwijderd vooraleer de Raad het in punt 1.4. bedoelde arrest velde waarnaar ter terechtzitting werd verwezen. Evenmin blijkt dat hij een inreisverbod kreeg opgelegd in afwachting van het in punt 1.4. bedoelde arrest.

2.10. Gezien het bovenvermeld arrest Gnandi waarin ook werd getoetst aan de richtlijn 2005/85 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, kan verzoeker niet worden gevolgd in zijn betoog dat artikel 52/3 (oud) van de Vreemdelingenwet opzij moet worden geschoven.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA